

Jak to všechno začalo...

V létě roku 2013, když zme s partyjí nadsěnců připravovali výstavu fotek ke sjezdu rodáků – takový malý návrat do starých časů, mě napadla myšlenka... Kde se poděly všechny ty podobenky, kerý fotíval skoronský patriot a rodák Vladimír Klimeš? Oslovila jsem jeho syna, taktěž Vladimíra, v pořadí třetího. Byl potěšený, že Skoronice vzpomínají na jeho tatínka, ale i zklamaný, že nám nemůže žádné snímky dodat. „Nevím o nich, ale určitě se podívám, prohlédám a ozvu se Vám...“ Na skoronskú púť, v září 2017, zvoní telefon: „...ve sklepě, v igelitových taškách, jsem našel desítky filmů, některé už poničené časem i plísní, ale jsou na světě! Musím je přebrat, naskenovat a až bude fotky možné zhlédnout, zavolám“. Za dva roky, v adventě 2019, jsme si s Mirkem Plachovým udělali pár nedělních výletů do Hodonína. U Klimšů v obýváku, na širokém plátně jak ve starým vlkošským kině, se objevují černobílé snímky, mapující život skoronskéj dědiny od roku 1955. Nápis: Vinobraní 1970 s otazníkem. Potvrzuju, 27. 9. 1970. Chlapi s hrabjama, motykama, rýlama, strýc Válek s koňama, v ruce bič, na hlavě štrůch, „v hubě“ viržinku... na druhým vozi Franta Kelčaňákůj se strýcem Martinovým vezú karbaniky – místra Kovařa a mojého knocháčka Blažeja... Další nápis: Velikonoce 1961 - na schodkách u knihovny sedíju chlapi ročníku 1942, zmožení po šlaháčce... Hody 1965: pozoruhodný záběr skoronských muzikantů... idú v lajně jak vojáci, pochodem přes dědinu, ke stárkovi Vaškovi Klimšovému, vyhrávají, vyšlapuju, kapelník strýček Antošůj jako jediný v holínkových botách a zimním tříšťvráku... strýček Bohuš Kristůj mají plášť skoro po zem, klobúk do boku jak fíjón... poslední búchajú do bubna Václav Sekla, valíju ho

před sebu a na nohách mají obutý károvaný papuče... Měli zřejmě špatný palce, nemožli vydržet v polobotkách, kerý si istě šili sami, byli přece vyučený obuvníkem... Takový úsměvný detaily, pro pobavení, zachytil „Laděk Klímšůj“, jak se mu v dědině říkalo. Záběry, kerý si fotil pro sebe, do šuplíku, naráz spatříju světo světa! Výstavu možem začat chystat... Je potřeba fotky vytřídít, z patnácti set kousků vybrat ty, kerý zaujaly na první pohled a padly do oka. Před Štědrým dnem jsem začala. Vrátila jsem se o půl století a víc zpátky, do starých Skoronic. Byla jsem ve svojím živlu. Většinu tetiček a strýčeků, starších mladších, taky děcka, pány učitele i velebné pány jsem na podobenkách poznala. Datumy narození, umrtí, „kdy se brali“, či byly ženský „za slobodna“ či „zavdana“ mám v paměti, tak jsem popisky mohla zapisovat přímo do počítače. Zajímavý záběry měli fotbalisti na vlkošským hřišti. Ty jsem všechny nepoznala úplně přesně, protože to byli chlapi z Vlkoša, z ročníků 1930 až 1952. Nápomocní mně byli Blažek s Petrem Hulckým, keři s přehledem označili, že „to je Jožka Neničkůj zvaný Dusa -jany, co má Jožku Slobodového, tata...“. Za tři měsíce, ke konci března, bylo pět set kusů záběrů z let 1955-1985 nachystaných, termín výstavy poznačený na 25. dubna, Robin Červinek s bratrem Filipem jako pokračovatelé hudebního rodu Ingrů zajednání, rodákem a přítelem Skoronic dáno na vědomí... V přípravách nás nečekaně zastavil vír. Měli jsme smutek v duši, tolik práce a možná zbytečnej... Slunko vysvitlo 18. června, v podobě přiklepnuté dotace z Jihomor. kraje. Bylo rozhodnutý. Když máme peníze, musíme výstavu uspořádat. Kdy jindy, než na skoronskú púť... A tak jsme v započatém díle pokračovali. Pět set fotek je potřeba umístit na třicet panelů, to je ve skoronským sále nemyslitelné.

Začalo třídění znovu. Z pěti set snímků vyřadit dvě stovky. Ladá musel těch tři sta fotek přetahnúť z filmů, upravit, vyčistit a nachystat k odeslání do jedné z vyhlédnutých fotografických společností, kerá jich tiskla. Než se fotky a popisky připevnilly na panely, bylo třeba udělat „podklad“, výzdobu z tureckých a vyšívanych šátků. To se skvěle zadařilo osvědčeným „zdobitelkám“ z výstav minulých, Elišce a Šárce Lungových. „Pracovní četa“ během přípravného týdně byla jedinečná a hlavně spolehlivá: další děvčata Lungovy, z Dědiny, z čísla popisného 10 a z čísla 152 za Obecnákem, Vašek Křížkuj, Adélka s Eliškú a taky zbývající děcka z krůžku. Díky jim vznikla poutavá výstava, kerá byla ceněna nejenom našimi rodáky a mnohými občany, ale i těmi, co k nám zavítali z okolních obcí. A jak řekl jeden z nich, „stihli ste to s odfenýma ušima, koronák už zasej řádl“. Bylo pro mě potěšením pracovat na tak bohudíbe činnosti, jakou byla výstava i slavnostní vernisáž fotografií našeho rodáka a váženého člověka Vladimíra Klimeše. Před jeho uměním se skláním a s radostí posílám poděkování do Hodonína mladýmu Ladovi i jeho ženě Martince. Ta mu pomáhala a podporovala jeho zanicení pro „púťové“ památeční odpoledne. Bude-li nám zdraví slúžit a budeme-li na světě, zasej se zejdem. Ladá totiž objevil hromadu dalších, unikátních záběrů z minulosti Skoronic... „Podobenky“, vytištěné v tomto kalendáři, fotil jeho otec z úcty k rodné dědině a ke svým předkům, pro paměť budoucím generacím.

Ať se při pohledu na ně pobavíte a potěšíte!

Marie Holcmanová

PONDĚLÍ

21

Natalie

ÚTERÝ

22

Šimon

STŘEDA

23

Vlasta

ČTVRTEK

24

Adam, Eva Štědý den

PÁTEK

25

Boží hod vánoční 1. svátek vánoční

SOBOTA

26

Štěpán 2. svátek vánoční

NEDELE

27

Zaneta

Primiční mše P. Aloise Brázdy, sloužená ve zdejší kostele sv. Floriána, na Nový rok 1973.

Slavnostní promluvu pronesl rodák z Milotic, P. František Bábíček /1915-1978/, na něhož jeho bývalí ministranti vzpomínají jako na „zlatého člověka“.

To pro jeho celoživotní postoj a pevné morální zásady.

Za P. Bábíčkem v pozadí Alois Blahutka z Vlkoše, vedle něj – v pokoře a skromnosti – novokněz P. Alois Brázda /1928-2007/.

Prosinec 2020 / Leden 2021

PONDĚLÍ

28

Bohumila

ÚTERÝ

29

Judita

STŘEDA

30

David

ČTVRTEK

31

Silvestr

PÁTEK

1

Den obnovy samostatného českého státu (1993) Nový rok

SOBOTA

2

Karina

NEDELE

3

Radmila

Týden 53